

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 267, juliol-agost del 2009

MASNOVINA

RELOTGERIA - JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

Descomptes especials d'aniversari

Plata Pura

BONES VACANCES

Barcelona, 9 · 93 555 07 76 · CE masnovina@masnovina.com - www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 85 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Alcon[®]

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: *Un bon mascaró allunya el vaixell de la dissort.*

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

A l'agost fem vacances

...

Molt bones vacances a tothom

Editorial BON ESTIU!

No fa pas gaire que ens hem desempallegat de les eleccions al Parlament Europeu, amb els resultats prou coneguts per tothom. Per no ser reiteratiu, no incidirem pas a fer-ne valoracions, altrament vistes i debatudes en tots els fòrums i mitjans de comunicació, únicament posarem l'accent en la baixa o baixíssima participació i el cada cop més significatiu percentatge de vots en blanc. Tot plegat hauria de fer barrinar seriosament el gremi polític bo i cercant els perquè de tan mala nota obtiguda en l'examen inapel·lable de les urnes. D'altra banda també acabem de deixar enrere el rebombori de la Festa Major, amb tot el que té de bo i atractiu: ambient festiu al carrer, activitats desenfadades, concerts, trobada geganterera, un pregó certament ben aconseguit, correfocs i focs d'artifici, activitats esportives, concursos, etc., etc. També per les mancances o despropòsits que fan que algunes activitats siguin l'ovella negra de la festa: excessiva durada d'alguns concerts a la platja (amb els decibels passats de rosca) o l'innecessari *Cercatasques*, per posar dos exemples d'activitats que creen incomoditats i rebugen a una part respectable dels contribuents. Seria bo de reflexionar-hi per a la propera edició.

Entrats ja al juliol, ens endinsem en aquella època de l'any en què la calor es torna asfixiant i la galvana comença a apoderar-se del personal i accelera el desig d'unes merescudes vacances, que ja ensumem ben a prop. Immersos com estem en una època de vaques flaques (altrament coneguda com a crisi), potser caldrà retrobar l'esperit d'aquelles vacances d'aigua al càntir i migdiades a l'ombra i deixar per a una millor ocasió les vacances de catàleg que ens brinden paradisos terrenals o viatges qui sap on a canvi d'esprèmer la poca *Visa* que ens queda.

No ens podem estar de pensar en aquelles estiuades de quan érem força més joves que ara, en què les hores trascorrien lentes entre els carrers adormits del Masnou, els quaderns de treballs de vacances reposant a la cartera fins poc abans de tornar a l'escola, les remullades a la platja d'aigües netes i salabor a la pell, la refrescant cervesa amb gasosa de can Fernández –precursora de les impersonals *clares* d'avui–, la possible sortida familiar d'un dia a muntanya o a una platja de més enllà –encara més neta i salabrosa que la nostra–, les vesprades a la fresca amb les portes de les cases obertes i els veïns xerrotejant sense pressa, la poca fressa de la carretera, els *mantecados* casolans, els sopars a l'eixida de casa amb el degotall d'aigua de la mina al safareig... Ai, ai, que ens hem fet grans i ens posem melangiosos.

Tot plegat, però, és una manera de dir que, quan toca estrènyer-se el cinturó, també hi ha alternatives senzilles per poder gaudir d'unes vacances sense necessitat de fer grans escarafalls, vacances de retrobar-se amb la família, de llegir, de passejar, d'ombrejar lentament, d'escoltar música, de fer turisme de *cabotatge* a les rodalies de casa, on encara tenim tantes coses per descobrir, i de tantes altres menudalles que ens poden fer més plaent l'estiu.

Que sigui bo per a tothom!

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	7
RASCA I PICA per Ramon Serra	11
ELECCIONS EUROPEES per Joan Camps.....	12
EL MUSEU CUSÍ DE FARMÀCIA per Ramon Asensio.....	13
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol	14
LA MORT DELS ALTRES per Joan Maresma Duran.....	15
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	16
CRÒNIQUES.....	20
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	23
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas	25
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	26
LA PERLA NEGRE per J. Condeminas	28
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	30
GENT DEL MASNOU INFORMA	34
ARRAN DE SÒL per Plèdebuit.....	34

El carrer Pere Grau

per a nens i grans

Fotografies: ▼ Taller de Publicitat

Com cada any el carrer Pere Grau ha estat un punt clau en les activitats i ambient de la Festa Major del Masnou. És veritat que el veïnat guarneix el carrer i busca temes nous i elements simpàtics per decorar un carrer on, tancat al trànsit i passejar, fins i tot els migdies calorosos de finals de juny. També és veritat que aquest any l'ha tornat a encertar: s'acaba l'escola i, per celebrar-ho amb els més petits, els veïns i veïnes han construït

geganets... i un reguitzell de fileres de..... amb la bata posada que, pacients, esperen que arribin les vacances d'estiu.

Les activitats, pensades per a totes les edats, han estat ben concorregudes: sardanes, xocolatada, vermuts, havaneres, barnys... tot un èxit, malgrat les obres dels voltants.

Gràcies a l'associació per donar color i contribuir a fer de la Festa Major una celebració popular.

Taller de Publicitat

finques OCATA
Tel. 93 555 14 73

gabinet OCATA
93 555 14 73

Mobles Vilalta
Primera casa al Masnou
93 555 18 60

J. Ramón
Sastreteria
Camiseria
a mida
93 555 02 44

GAIA
espai terapèutic
Teràpies • Botiga natural
93 555 70 55

INSTAL·LACIONS
SEGARRA,SL **L'ENDOLL**
93 555 12 52

AT
àngel teno
JOIERS
Fes que el moment sigui
inoblidable
93 555 64 51

HOTEL TORINO
93 555 23 13

NOVETATS PRADELL
MARIA PRADELL
93 540 35 76

PASTISSERIA miquel
T 93 555 06 61

Correfocs Festa Major 09

Moltes gràcies a tots els col·laboradors i gent a qui agrada la festa

Colla de Zabolles del Maznou

FARMACÉUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Juliol 2009

1	dimecres	Ocata
2	dijous	Riera
3	divendres	Fàbregas
4	dissabte	Viayna C
5	diumenge	Viayna C
6	dilluns	Aymar
7	dimarts	Ocata
8	dimecres	Dominguez
9	dijous	Fàbregas
10	divendres	Viayna C
11	dissabte	Fàbregas
12	diumenge	Fàbregas
13	dilluns	Ocata
14	dimarts	Aymar
15	dimecres	Fàbregas
16	dijous	Viayna C
17	divendres	Dominguez
18	dissabte	Aymar
19	diumenge	Aymar
20	dilluns	Riera
21	dimarts	Fàbregas
22	dimecres	Viayna C
23	dijous	Dominguez
24	divendres	Riera
25	dissabte	Ocata
26	diumenge	Ocata
27	dilluns	Fàbregas
28	dimarts	Viayna C

29	dimecres	Riera
30	dijous	Aymar
31	divendres	Ocata

Agost 09

1	dissabte	Dominguez
2	diumenge	Dominguez
3	dilluns	Viayna C
4	dimarts	Riera
5	dimecres	Dominguez
6	dijous	Aymar
7	divendres	Ocata
8	dissabte	Riera
9	diumenge	Riera
10	dilluns	Dominguez
11	dimarts	Riera
12	dimecres	Ocata
13	dijous	Dominguez
14	divendres	Viayna C
15	dissabte	Viayna C
16	diumenge	Viayna C
17	dilluns	Aymar
18	dimarts	Dominguez

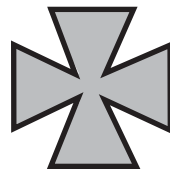
Ple de Riure 09

M. de Déu d'Agost

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Agost 2009

1	dissabte	Dominguez
2	diumenge	Dominguez
3	dilluns	Viayna C
4	dimarts	Riera
5	dimecres	Dominguez
6	dijous	Aymar
7	divendres	Ocata
8	dissabte	Riera
9	diumenge	Riera
10	dilluns	Dominguez
11	dimarts	Riera
12	dimecres	Ocata
13	dijous	Dominguez
14	divendres	Viayna C
<small>M. de Déu d'Agost</small>	15	dissabte Viayna C
	16	diumenge Viayna C
17	dilluns	Aymar
18	dimarts	Dominguez
19	dimecres	Riera
20	dijous	Fàbregas
21	divendres	Viayna C
22	dissabte	Fàbregas
23	diumenge	Fàbregas
24	dilluns	Ocata
25	dimarts	Riera
26	dimecres	Fàbregas
27	dijous	Viayna C
28	divendres	Dominguez

29	dissabte	Ocata
30	diumenge	Ocata
31	dilluns	Riera

Setembre 09

1	dimarts	Fàbregas
2	dimecres	Viayna C
3	dijous	Dominguez
4	divendres	Aymar
5	dissabte	Aymar
6	diumenge	Aymar
7	dilluns	Viayna C
8	dimarts	Aymar
9	dimecres	Dominguez
10	dijous	Ocata
11	divendres	Ocata
12	dissabte	Viayna C
13	diumenge	Viayna C
14	dilluns	Riera
15	dimarts	Dominguez
16	dimecres	Aymar
17	dijous	Ocata
18	divendres	Viayna C

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

Esplai de setembre

De 3 a 9 anys

Vailets
De l'1 al 10

Informa-te'n

93 555 09 00 - 615 57 33 79 **Joan** · 93 555 57 11 **Andrea**

Vailets: Av. de la Gaietana.53, 55, Alella **93 555 09 00** (darrere el camp de futbol del Masnou)

1909 - 2009
Fem cent anys !!

Esperem celebrar-ho amb vosaltres, el dia 25 de juliol, amb pica-pica i cava per a tothom.

A partir de les 19:00h

Can Basomba 93 555 08 79

hocrrocfanàsticA b o ú s t r i A n o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

DELS D'ARA I DELS D'ABANS

Als Plens del nostre Consistori sempre és el mateix. Davant qualsevol crítica al minoritari Govern Municipal (PSC-PSOE i Iniciativa, nomes deu de vint-i-un regidors) feta des de Convergència i Unió, es contesta amb un "i vostès més quan manaven" o bé "no van fer res en vint-i-quatre anys i ara ens trobem com ens trobem"... Però ni una resposta justificativa ni defensa raonada sobre la qüestió plantejada... res... i, a sobre, s'enfaden.

Sembla, tanmateix, que el Masnou no existís abans del 2003. I ara passen per alt les desviacions pressupostàries del 30% en la construcció de la nova plaça en el Mercat Vell, els 260.000€ de quota anual (durant 4 o 5 anys) per recuperar l'antic quarter de la Guàrdia Civil, quan s'hauria d'haver retornat gratuïtament perquè el solar era inicialment municipal, els més de 800.000€ d'increment del projecte del Parc Vallmora (+50%), encara sense data d'inici després d'haver-se adjudicat el 2007 per acabar les obres a la primavera del 2008, els endarreriments durant cinc anys i conseqüents fracassos en les negociacions amb DOGI, la burla de convertir una nova plaça en oficines municipals

a l'antic edifici de correus, la més que dubtosa cessió d'habitatges socials a l'INCASOL o la venda d'altres propietats públiques (que eren solars per a equipaments públics abans del 2003) per obtenir liquiditat, incloent-hi pisos i places d'aparcament, cosa que disminueix el patrimoni públic, l'increment innecessari de personal de tota mena, la devaluació dels sistemes de manteniment per manca de pressupost, l'increment exagerat de les taxes (escombraries) i impostos més importants (IBI)... requalificacions urbanístiques de tota mena... i les que es preparen ...i un llarg etc. Ara resulta que són culpa dels vint-i-quatre anys de diversos governs de CiU, per cert, sempre amb majoria suficient... Home, no fotem, que ja som grandets; o no es recorden els socialistes que hi participaren almenys en dues legislatures?

Així doncs, les poques inauguracions s'han fet després de sis anys (el passeig marítim, el nou CAP d'Ocata, el torrent d'Ase, els pisos socials de Can Jordana, etc.); no seria honest reconèixer que els ho van deixar ben encarrilat, finançat i a punt de caramel?

I que precisament allò que s'han carregat dels d'abans, com els primers

projectes de Parc Vallmora i de DOGI, hagin aconseguit engegar-los a dida i que acabin com el rosari de l'aurora?

Uns quants del "montón"

P.S.

Dades obtingudes d'*El Masnou Viu*, òrgan de propaganda municipal.

JO VULL SER MISSATGER

Sóc una ciutadana d'aquesta vila, que ha llegit la carta firmada per la responsable de MISSATGERS EL MASNOU.

Senyor alcalde, com a ciutadana que també paga el seu sou i el de tots els qui l'envolten, vull demanar que em doni el treball tan ben pagat que estàn donant a gent forana que no contribueix en res ni al que vostès cobren ni al benestar de tots nosaltres. Mai no he fet de missatger, però em sento totalment qualificada per fer aquesta feina (que, no ens enganyem, tampoc no és tan difícil, només cal un vehicle i una mica de sentit comú) i estaré molt millor pagada del que ho estic actualment. A més, d'aquesta manera em satisfarà pensar que una part dels impostos que pago van a parar una altra vegada a la meva butxaca gràcies a la feina que estic fent, que ningú no me'ls regala. I crec que és obligatori per part dels nostres polítics donar feina en primer lloc a les persones del nostre poble, cosa que evidentment no s'està fent.

No oblidí la meva petició, senyor alcalde, la propera vegada que el seu equip de govern "inviti" a negociar la missatgeria de l'ajuntament del meu poble. O, encara millor, la pròxima vegada ho fan de forma oberta i amb

publicitat per a tots els vilatans i que guanyi el millor; però, això sí, que sigui del poble.

Atentament,

María Santos Durán

LES DENÚNCIES DEL MASNOU

Bé, sembla que el nostre Ajuntament no ha estat gaire per la feina amb els números i ara es dedica a recaptar a tort i a dret, amb el perjudici que provoca tant als ciutadans com al comerç.

Últimament no parem de veure com la grua municipal va sempre carregada amb algun vehicle que han aparcat de forma incorrecta; però em fa la sensació que l'argument que posen per a la retirada del vehicle no és de bon tros el que ells compleixen, i m'explicaré.

És ben sabut que moltes de les nostres voreres compten amb una baixada adaptada per a qui porta cotxet de nen, per als minusvàlids, per a la gent gran, etc., i és de llei defensar aquesta mobilitat a la nostra vila, ja que tots ens en beneficiem. Però és aquí on em crida l'atenció el que em sembla una doble mesura utilitzada pel nostre Consistori: ells s'enduen els vehicles que estan mal aparcats i que entorpeixen el pas dels vilatans abans esmentats, però malauradament no podem dir que ells pregonin amb l'exemple.

I com que penso que una imatge val més que mil paraules, he creat la següent pàgina web: Us convido a entrar-hi.

Com bé dic a la presentació d'aquest web, no es tracta d'un atac a l'Ajuntament i menys a la policia, que tan

sols es limita a obeir les ordres que els diuen els qui manen, sinó que és una pàgina creada amb la intenció de deixar constància que, des del meu punt de vista com un ciutadà més, hi ha coses que no es fan com s'haurien de fer i que és responsabilitat de l'Ajuntament de corregir-les, ja que per a això se'ls paga el sou.

Ara per ara només hi ha quatre fotos, però confio que amb el temps podrem fer un bon recull de tantes i tantes coses que es podrien fer millor o, directament, fer-les bé, que ja toca i ens està costant molts diners.

I, senyors de l'Ajuntament, i ara sí que em dirigeixo directament a vostès, abans de malbaratar els nostres diners (sí, els nostres, perquè surten dels impostos que haurien de servir per fer les inversions beneficioses per al poble), ¿per què no ens expliquen com s'ho faran per pagar el nou edifici de l'Ajuntament que s'estan construint a l'antic correus i on últimament sembla que a penes s'hi treballi? Quines coses deixaran de fer per pagar

aquest edifici? Quines han deixat de fer? Vaig sentir el següent rumor, que els agrairia que ens confirmessin: És cert que comunicaran tots els edificis municipals amb fibra òptica? Si això fos cert, que no ho sé, seria interessant de saber què ens costa el nou edifici de l'Ajuntament amb els nous sistemes de fibra òptica per comunicar les diferents instal·lacions que tenen al poble.

Per cert, allò de la caserna, que ens està costant tants diners del poble: vergonyós. Ben atentament,

**Un masnoví com
qualsevol altre**

ENS HI IMPLIQUEM?

Qui té encara en el pensament les últimes eleccions al Parlament Europeu? Probablement ben poca gent, tot i que, als ciutadans que vàrem exercir el nostre dret a la Plaça de la Llibertat, ens va sorprendre un cop més que, si "el que es pretén és un municipi més accessible i més amable" (MASNOU VIU – Editorial, juny 2009), l'espai (no el lloc) destinat a les votacions no era ni accessible ni

amable en aquest cas i en el seu significat més estricte: Una única mesa, no hi ha res a dir, però fent gairebé angle recte amb la taula de les butlletes de les diferents opcions polítiques.

L'amabilitat per part nostra era portar ja els deures fets des de casa, això és, el sobre preparat per introduir a l'urna. En cas contrari, la privacitat no existia per raó de la proximitat d'ambdues taules; ens hem sentit observats.

Se'ns demana per part del Batlle (MASNOU VIU, maig 2009), "la implicació i participació de tothom perquè la democràcia funcioni", aquí teniu el nostre granet de sorra. Confiem en una justa correspondència.

Veïns del Casc Antic

EN CAP CAS NO S'HA NEGAT LA COMUNIO

**Nota del Consell
Pastoral de l'Arxiprestat
de la Cisa**

En relació a la notícia que ha aparegut el passat cap de setmana a diferents llocs d'informació, a nivell estatal, sobre la presumpcia acti-

tud del rector de Sant Martí de Teià, mossèn Josep-Lluís Molas, respecte a la Primera Comunió d'una nena amb síndrome de Dawn en grau sever, el Consell Pastoral de l'Arxiprestat de La Cisa, l'organisme constituït per sacerdots i laics, representatiu de les parròquies d'Alella, Cabrera de Mar, Cabriels, el Masnou, Premià de Dalt, Premià de Mar, Teià, Vilasar de Dalt i Vilasar de Mar, volem manifestar el nostre recolzament unànime a la feina en equip i la dedicació constant d'aquest sacerdot i el seu testimoniatge de generositat i caritat cristianes.

Deplorem el tractament que ha estat donat a la situació, tractament que no ha fet més que generar malentesos. En cap cas no hi ha hagut marginació envers aquesta nena, tal i com Mn. Molas ens ha manifestat amb tot detall i ens han corroborat catequistes i altres persones vinculades amb la parròquia.

**Santuari de la Cisa,
16 de juny de 2009.**

EL CONSELL ARXIPRESTAL

XXXVIII Curs de Balls de Saló Setembre-desembre 2009

del 25 de setembre al 18 de desembre

Cada divendres de 20.30 a 22.30
**Rock, tango, cha-cha-cha, vals, polca,
fox, pas doble, mambo, etc...**

Preu parella soci: **75 €** no soci **85€**

Places limitades.

Inscripcions i informació a partir de primers de setembre: a Gent del Masnou Dr. Agell, 9 de 6 a 9 del vespre.

93 540 39 29

Organitza: Vocalia Recreativa

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Quan era petit em van dir que la gent de veritat predicava amb l'exemple i assolida qualsevol repte amb aquesta ètica, i, així fracassis o triomfis, has marcat clarament el teu camí, saps on vols arribar encara que mai no vegis la feina acabada. No, no és una coartada que t'alliberi del compromís; és fixar l'objectiu clarament, amb risc sobre un mateix i no sobre els pressupostos de l'estat.

Posem per cas la xerrameca de compromís que alguns polítics fan servir quan parlen de la fam al món. Tot són bones paraules de cara a la galeria, però buides i diria que hipòcrites; és un tema recurrent que no els obliga a res, una frase més o menys brillant segons la qualitat del "secretari" que li escriu el discurs, res més. Com a molt enviaran una ajuda simbòlica, que acabarà venuda en el mercat negre per part dels sicaris dels corruptes que manen en aquest paísos.

He vist comissaries a la zona subsahariana d'Àfrica plenes de medicaments que són revenuts a preus desorbitats a les persones que en són necessitades. El més trist és que van arribar al país gratuïtament, enviats i embalats per organismes internacionals. El que un viatger ocasional com jo pot veure és només la xocolata del lloro; els milions de veritat que arriben com a ajuda no vull ni imaginar-me com acaben.

De qui es pot confiar la gent amb necessitats? Hi ha organismes com *Metges sense Fronteres* fent una tasca impagable, ajudant, guarint dintre les possibilitats i donant un raig d'esperança a la població abandonada pels seus mateixos representants. Parlo dels metges, però hi ha ong's amb una voluntat de servei fora de dubtes, tractant altres necessitats, com l'ensenyament, i també mirant de rendibilitzar el seu treball en el camp per aconseguir millors collites. Altres feines, com potabilitzar l'aigua i evitar així futures malalties. Però el més important és la voluntat d'aquesta gent per ajudar l'altre, tot i el risc de deixar-hi la pell, ja que els manaires de cada zona sempre tenen gent armada per tal de mantenir l'*status quo* de la població, o sigui, miserable i dependents; i els cooperants els treuen el poder absolut i això no ho volen tolerar i, si cal, fan parlar els fusells automàtics comprats moltes vegades amb els diners de l'ajuda humanitària.

Fa pocs dies va morir Vicenç Ferrer, un home que serà sempre recordat per la gran feina que va realitzar en una de les zones més desfavorides de l'Índia. Va construir cases, hospitals, escoles i serveis, i tot amb la seva voluntat de ferro, traient diners de sota les pedres i demanant la col·laboració a tothom que podia per tal que la Fundació pogués ajudar més i més gent a sortir de la misèria i de la ignorància, donant a les castes més baixes les eines amb les quals es poguessin defensar a la vida i viure amb dignitat.

Aquest seria un dels casos de predicar amb l'exemple, potser el més conegut, però no l'únic. Em trec el barret davant

la gent que per amor al próisme dedica una part o tota la vida a treballs solidaris. Anònims, desconeguts, sacrificats en una feina que hauria de fer cada país; aquesta gent donen a la paraula solidaritat tot el sentit.

Ja sé que no deixa de ser un pegat, que així no solucionarem els mals del món; però sí que ens dóna esperança que som en el camí correcte.

Un canvi de mentalitat és sempre necessari i Vicenç Ferrer va passar de la guerra en el front de l'Ebre a jesuïta per després penjar els hàbits i treballar més lliurement sense l'encotillament d'una església retrògrada i allunyada dels problemes terrenals i només preocupada per una litúrgia vella i caduca, portada a terme per vells xarons que voldrien tornar a l'edat mitjana per fer el que els donés la gana.

Quan sento parlar Rouco Varela, em fa por pensar què faria aquest home si tingués realment poder, si pogués dictar normes ineludibles i catecismes fonamentalistes. I quina diferència amb Ferrer, que en una entrevista a TV3 va dir que, si fos a Roma, vendria algunes pintures per tal de fer més hospitals i escoles.

Dues formes de veure la vida: l'immobilisme, la retòrica, la parafernàlia exhibicionista, el luxe vergonyant, la prepotència xovinista, el culte a la personalitat i la mentida de cels enlluernadors davant de l'amor pels germans humans.

Aquesta és la diferència entre un home d'acció i un home polític; el primer troba solucions de la manera més simple i directa i el segon mareja la perdedu, dóna voltes per no anar enlloc i amb molta sort protegeix els seus, i amb poca sort es protegeix a ell mateix.

ELECCIONS EUROPEES

Per Joan Camps i Ortiz

Els candidats que han guanyat un escó al parlament europeu estan molt cofois i cofoies, tots victoriosos i totes victorioses; no n'hi ha per menys: en un moment de precarietat d'ocupació, fer-se amb una nòmina de 13.000 €; una mesada de dos milions cent seixanta-tres mil de les antigues pessetes al mes per un treball en què tant és que facis bona feina com no, no està malament, oi? Una ocupació on, estiguis d'alta o de baixa, treballis a tot o a mig gas, sempre cobres puntualment a final de mes. Una vegada elegits tindran la flor al cul per cinc anys i viuran com prínceps. Per què no? Que de les promeses electorals ja sabem què passa, tots acaben emulant Zapatero: avui dic "digo", demà dic "Diego".

Per quins set sous s'haurien d'afanyar aquests empleats imposats com un mal necessari a Europa? Si prenent-s'ho a la fresca o tirant-s'ho a la bartola, van a un exili daurat on ningú no els apressarà, una vida de passadissos VIPs, de tranquil·litat i de bons aliments, sense controls de productivitat ni amenaces de regulació d'ocupació. Aquests nois i aquestes noies, com que quasi tots són funcionaris, quan se'ls acabi el xollo de Brussel·les, només hauran de presentar-se al negociat d'on provenen i dir aquí sóc perquè he vingut, envieu a l'atur l'interí qui m'ha substituït durant el meu allunyament sabàtic, que és hora de recuperar el lloc de treball que en dret a la Llei de l'Embut, la del Funcionari, m'heu hagut de guardar i em toca. Ser funcionari i tenir un escó a la política enmig de la crisi que vivim és per alçar els ulls al cel i sentir-se un il·luminat; però ser funcionari i passar una temporada "a pan y cuchillo" a Brussel·les és com estar tocat per la gràcia de Déu, la mateixa gràcia injusta que ha mantingut el nepotisme de les monarquies europees que encara sobreviuen en el vell continent. No seria estrany que amb tants cortesans i tantes cortesanes al parlament euro-

peu la societat civil acabi perdent la paciència i es torni brou de cultiu per proposar-se d'una vegada i per sempre la revolució pendent.

A Catalunya donava gust d'escoltar les promeses virtuoses dels candidats i de la candidata; entre ells el més sincer Vidal Quadras; l'únic que sense subtileses proposava tota mena de còlics nefrítics per als catalans que, il·lusos, encara aspirem a ser Nació. Els altres candidats i la candidata semblaven de casa i donaven fins i tot confiança. Parlaven i prometien com si fossin líders d'unes llistes electorals d'una imaginària circumscripció electoral catalana per a les eleccions europees i ho feien amb tanta convicció que fins i tot de cada deu votants només tres s'ho van creure, ja que sis de cada deu ciutadans amb dret a vot no van anar a votar i l'u restant, si no va votar en blanc, va emetre un vot nul.

En realitat, Catalunya nació no era circumscripció electoral i els candidats que es proposaven com a líders de casa eren mers taloners d'aquells que no han parat mai de negar el pa i la sal a Catalunya. Com si no hi hagués prous botiflers, que ara la política també paga traïdors. Si tu, lector o lectora, ets dels tres de cada deu que vas votar un candidat, felicitats per aconseguir un dret democràtic i un deure moral; però si el teu vot no anava per Ramon Tremosa i Balcells (CiU) ni per

Oriol Junqueras Vies (ERC), abusant de la teva bona fe, probablement van portar-te a l'hort de l'engany, ja que, si el teu vot era per Raül Romeva Rueda (ICV), tu votaves preferentment per en Willy Enrique Meyer, a qui pots ni coneixes, oi? Però el més enrevessat i més pervers el van patir els qui van votar María Badià i Cutchet (PSC), ja que, votant-la a ella, que hi anava de torna, donaven el vot preferent a Juan Fernando López Aguilar i Ramón Jauregui Atondo (PSOE) i encara davant de la Badià hi anava Magdalena Álvarez Arza (PSOE), aquella exministra de Zapatero, famosa per haver fet arribar l'AVE a Barcelona a cops de destrall.

En resum, el resultat de les eleccions europees ha servit per constatar el distanciament divorcista entre els ciutadans normals i els de la política. Els uns sotmesos a la llei perversa de l'oferta i la demanda que es queden sense feina si en allò que treballen no es ven, mentre aquests altres privilegiats de la "sopa boba" de cinc estrelles i la xerrameca, tal com constaten les urnes, han perdut la credibilitat del seixanta per cent de la clientela i, per haver assolit una feina tan mal feta, se'n van a Brussel·les per cinc anys amb una mesada de 13.000 €. Aclariu-m'ho bé, d'on surten aquestes nòmines estrafolàries? Doncs surten dels impostos sobre els beneficis que la gent veritablement treballadora ha

produït, o sigui: la gent que no para de fer més rics als que ja són rics i que, a la que cauen quatre gotes, rics i polítics, que viuen com prínceps a costa d'ells, els abandonen com gossos a la cuneta de l'atur.

Aquesta partitocràcia tan antidemocràtica ha arribat a extrems inacceptables, fins corrompre els mitjans de comunicació. Per enèsima vegada els espais de la televisió pública, han estat encotillats pels interessos dels

partits, només obsesos per mantenir la poltrona. Quina vergonya per als candidats i per als ciutadans, que ho estem tolerant campanya darrere campanya, quan una vegada més han volgut controlar al minut els espais "gratuïts" que concedeixen les televisions i emissores de radio públiques, gratuïts per a ells, no pas per als ciutadans que paguem religiosament els impostos. I és que aquests nois i aquestes noies, quan no els va bé la

llibertat d'expressió, van i t'inventen una norma coercitiva i manipuladora. Quin respecte mereixen els partits polítics i els seus líders, que s'han muntat una garantia constitucional per evitar que, en campanya electoral, els periodistes dels mitjans públics puguin actuar amb criteris professionals? Què volen aquesta gent tan fresca? Perquè empenyats, molt empenyats, ja ho estem.

EL MUSEU CUSÍ DE FARMÀCIA

Per Ramon Asensio i Cardell

El passat 23 de maig tinguérem el goig de visitar el Museu Cusí de Farmàcia, ubicat a les dependències dels Laboratoris Alcon. Fou l'any 1951 quan el vaig veure per primera vegada, amb motiu de la meua incorporació al departament de propaganda dels Laboratoris del Nord d'Espanya. Aleshores tenia catorze anys. Foren bastants les vegades que ajudava l'amic i company de feina Ezequiel Pagès Casacuberta a endreçar el material d'aquest museu. En aquell temps només m'impresionaven uns caps reduïts d'indis, anomenats Jívaros, individus d'un poble indígena de l'Amèrica del Sud, de la vesant est dels Andes, entre el Perú i l'Equador, i no donava gaire importància a tot el contingut museístic. Catorze anys de la meua vida els vaig passar a can Cusí. Poc abans que els laboratoris passessin a propietat del grup Alcon, el vaig tornar a visitar i vaig sortir-ne content pel canvi que havien experimentat. Però aquesta última vegada he pogut apreciar el tresor que s'hi guarda i la cura que hi tenen els seus responsables. Em plau transcriure el text del seu fullot:

"EL MUSEU CUSÍ DE FARMÀCIA

El Museu Cusí de Farmàcia és l'exponent de la vocació històrica i museística d'un farmacèutic, Joaquim Cusí i Furtunet, fundador d'una empresa familiar de productes farmacèutics que es creà l'any 1902 a la seva farmàcia del carrer Ample, de Figueres, i que ja al començament de les seves activi-

tats s'especialitzà en productes per a l'oftalmologia. Secundat pel seu germà Carles i el seu cosí Rafael, el laboratori farmacèutic prosperà i l'any 1925 es traslladà al poble del Masnou, a la comarca del Maresme, prop de Barcelona, on encara es troba.

Per aquest motiu, el Museu també acull la història d'una empresa farmacèutica que ha estat sensible a la preservació del seu patrimoni històric i cultural i permet contemplar la trajectòria d'una indústria al llarg de tot un segle.

L'any 1995, els Laboratoris Cusí passen a ser propietat del grup Alcon i l'any 1997 el Museu Cusí de Farmàcia fou cedit per la família Cusí a la Real Acadèmia de Farmàcia de Catalunya que, amb l'ajuda de l'empresa actual, té cura del manteniment i la difusió del centre.

LA FARMÀCIA DE SANTA MARIA LA REAL DE NÁJERA

El nucli central que dóna personalitat al

Museu és la farmàcia de l'Abadia Benedictina de Santa Maria la Real de Nájera, comprada per Joaquim Cusí l'any 1921 i instal·lada amb la intenció de reproduir amb la màxima fidelitat aquest recinte que es trobava als baixos de la casa de l'abat del cenobi, separada de l'actual emplaçament del monestir. La ciutat de Nájera, prop de Logroño, a la comunitat de la Rioja, i en especial el seu monestir, eren molt freqüentats en el camí de Sant Jaume i han assolit molta fama i difusió al llarg dels segles.

La farmàcia, d'estil barroc, construïda a la segona meitat del segle XVIII, ocupa una planta de forma rectangular amb un hemicicle en un dels extrems. Aquest espai està ocupat per prestatges amb pots d'apotecari i urceoles de ceràmica blanca amb l'escut de l'abadia. L'arcada central deixa espai a la part superior per a una fornícula amb una imatge de Sant Benet, patró del cenobi, del segle XVI. A la prestatgeria

—el cordialer— es troben flascons de vidre amb tap esmerilat per a diferents líquids, tintures i xarops. La resta de les parets de l'espaiosa sala estan ocupades per grups de prestatgeries, armaris i calaixos decorats amb els noms de les plantes que contenien, pintures d'animals o motius rurals.

LA BIBLIOTECA

La Biblioteca annexa al Museu, amb més de 10.000 volums, destaca pels llibres antics sobre medicina i farmàcia, en especial farmacopees i receptoris, i un conjunt molt complet d'obres relacionades amb l'oftalmologia.

LES COL·LECCIONS

També s'apleguen al Museu diferents col·leccions d'objectes i complements de procedència diversa, relacionats amb la farmàcia i la medicina, que pel seu valor, originalitat i varietat augmenten la importància d'aquest conjunt

museístic. Hi destaquen:

La col·lecció de ceràmica farmacèutica amb més de 700 peces. La majoria, datades entre els segles xv i xix, procedents de diferents zones d'Espanya (Catalunya, Aragó, Talavera, Andalusia, Manises, Alcora), encara que també hi trobem peces procedents de diversos punts d'Europa.

La col·lecció de vidre farmacèutic, amb més de 600 peces, com ara matrassos, retortes, alambins, gerres i vasos que ens transporten a l'ambient dels inicis de la recerca científica.

La col·lecció de morters, un important conjunt de gairebé 200 peces amb una gran varietat de mides, materials, procedències i decoracions, des del segle xvi fins als nostres dies.

La col·lecció d'ex-libris, amb més de 4.000 unitats, de temes variats, entre els quals abunden els relacionats amb el món sanitari.

La col·lecció de gravats, un conjunt de més de 350 peces amb alguns valuosos exemples dels mestres francesos del segle xviii.

Altres col·leccions no menys rellevants són les de pintures (la majoria sobre temes relacionats amb la sanitat), instrumental mèdic, filatèlia i medallística.

Documentació sobre el Museu, l'empresa farmacèutica i l'entorn que ha contribuït a crear aquest espai singular on ciència i cultura, història i art, es donen la mà."

NOTA:

—El Museu Cusí de Farmàcia es pot visitar dos dissabtes a l'any dins de les Jornades de Portes Obertes per al públic en general, al matí de 10 a 14, prèvia reserva al correu-e: jordi.dolz@alconlabs.com. Aquest any la primera visita va ser el 23-5-09 i la segona serà el 14-11-09.

La punta de la llengua (4)

Per Esteve Pujol i Pons

En català fem ús d'adverbis acabats en —ment: AMABLEMENT, BONAMENT, PUNTUALMENT, EXCLUSIVAMENT, CORRENTMENT, PÚBLICAMENT, PRIVADAMENT, ASSENYADAMENT... i això és ben correcte, ben correcte.

Cal que recordem, però, que, quan abusem d'aquests adverbis, el llenguatge esdevé pesat, feixuc, farragós.

Val la pena de tenir en compte que podem dir:

DE BON COMENÇAMENT en lloc d'INICIALMENT

SOVINT en comptes de FREQUÈNTMENT

DESPRÉS en lloc de SEGUIDAMENT

ABANS en comptes d'ANTERIORMENT

A L'HORA en lloc de PUNTUALMENT

GRATIS o DE FRANC en comptes de GRATUÏTAMENT

PER SORT en lloc de SORTOSAMENT

AMB ELEGÀNCIA en comptes d'ELEGANTMENT

DEL TOT en lloc de TOTALMENT

DE GUST en comptes de GUSTOSAMENT

SOLS o NOMÉS en lloc d'EXCLUSIVAMENT

SOLS o NOMÉS en comptes de SOLAMENT

DE PRESSA en lloc de RÀPIDAMENT

DE TOT COR en comptes de CORDIALMENT

AMB AFECTE en lloc d'AFECTUOSAMENT

DE SEGUIDA en comptes d'IMMEDIATAMENT

A LA FI en lloc de FINALMENT

... i el llenguatge resulta més àgil, cosa que sempre és d'agrair.

Recomanaria que, en acabar un escrit, procureu treure'n tants adverbis acabats en —ment com pugueu.

AF 447: LA MORT DELS ALTRES

Per Joan Maresma Duran

Quan hi ha una nova catàstrofe aèria escoltem històries dels qui van escapar-ne per molt poc. Diem que aquella passatgera que es va endarrerir és una persona amb "sort" o escoltem un tal que diu que Déu el va ajudar –personalment em sembla massa agosarat, ja que els familiars dels morts no sé pas el que poden dir o el que poden pensar si barregem Déu en la tragèdia del vol d'*Air France* que va caure el dia 31 de maig a l'Atlàntic–, com si fos més mereixedor de clemència que aquells centenars de cossos que van ser llançats al buit.

Agrair a Déu o a l'atzar i sentir-se alleujat són impulsos naturals que són propis no només dels qui es van escapar de morir pels pèls sinó també dels qui van estar més distants de la tragèdia. Impulsos que no donen l'esquena a la pèrdua i al sofriment dels familiars dels 228 passatgers.

És, no obstant, incòmode –per paradoxal– aquest benestar que neix al bell mig del dolor de les famílies dels qui viatjaven en l'anomenat "avió de la mort". Incòmode i il·lusori, per ofuscar l'evidència que els qui ens vam quedar a terra –per Nadal la Mari i jo vam viatjar en el mateix vol– estem condemnats també a un viatge, que acaba sempre en caiguda, ja que tots ens hem de morir.

En un avió, una màquina meravellosa i absurda, som transportats d'un punt a un altre del planeta com llaunes de sardines: és un contenidor volador, una taca en el cel.

Tots sabem que morirem; però el que torna suportable aquesta veritat, aquesta certesa, és que és indeterminada: no sabem el quan, per això podem oblidar que el nostre cos deixarà de funcionar i l'arribada de la senyora de la dallà és tolerable, una veritat dissimulada, una malaltia indolora, abstracta.

La mort en accident, i més en accident d'avió –tots agafem el cotxe pensant que arribarem al nostre destí, tot i que hi ha un munt de morts en accident de cotxe; molts més que en accident

d'avió–, és ben desgraciada. És una aberració del destí. Una mort impersonal, estadística, sense adreça, sense intimitat, sense molts cossos en aquest cas del vol AF 447. Si algun dia jo fos pilot i desafiés la màquina, els núvols, les tempestats... almenys jo podria lluitar contra la màquina, contra els càlculs, contra unes condicions atmosfèriques adverses, de la mateixa manera que, en conduir un cotxe en un dia de pluja intensa, som més prudents, més assenyats, més conscients que el vehicle de quatre rodes pot ser també una màquina mortal.

No permeti Déu que mori en un *Airbus*

–demano la mort al llit de casa, en el son, anant cap a l'eternitat amb sabatilles d'hivern; però em sembla demanar massa–, que no sé qui va construir, no sé qui el va batejar, no sé qui el va proveir de querosè, no sé qui el va pilotar. Assegut i espremut enmig de centenars de persones, que no sé qui són. Perdut en un cel que no sé quin és. Una emboscada desconeguda, sense rostre. Un parany contra el qual no es pot lluitar. I de res valdrà la meva força ni la meva història. I gairebé no podré pensar en els éssers estimats i apreciats. I la meua cara sortirà als diaris, barrejada amb d'altres, i la meua mort serà la dels altres.

Històries de la vila

Per Joan Muray

SUPERSTICIONS I CREENCES POPULARS... ...dels nostres mariners (I)

Aquestes "Històries..." són el fruit d'un treball per a una conferència (1) el tema de la qual crec que és prou interessant perquè quedi reflectit en aquest recull d'històries.

Les creences i supersticions han anat lligades als humans des que el món és món, ja que són el que podríem qualificar de necessitat peremptòria. El que ha variat al llarg de segles i mil·lennis han estat tan sols les formes i els noms, que s'han anat adaptant al moment present.

Avui dia podem comprovar que el fet segueix vigent fins i tot en persones que potser no són ni creients ni practicants. Ho veiem sobretot en esportistes, que, en sortir al camp, toquen la gespa i a continuació se senyen o bé besen la medalla que duen penjada al coll. També hi ha els qui besen l'anell de casat en fer un gol o s'arremanguen la samarreta i en mostren una altra a sota de la primera, on hi ha impresa una dedicatòria a un dels seus éssers estimats. Altres canvien de peu si el que havien posat primer no era, per a ells, el correcte i alguns han de dur unes sabates, mitjons, etc., diferents de la resta, si no, no surten segurs. Això no és altra cosa que una mena de superstició.

Però potser on han estat més fortes, més arrelades, aquestes creences i supersticions, de sempre, ha estat entre la gent de mar, ja que l'home, un ser terrícol, en no tocar de peus a terra, en estar en un mitjà més insegur, un mitjà que no li és propi, ha cercat en les creences i supersticions, siguin dirigides a algun sant, a Déu, o a alguna força o energia, el que en aquell moment necessitava, el que en aquell moment creia o creu superior a ell, on poder agafar-se en moments d'inseguretat i poder resistir millor l'angoixa que li produeix aquest mitjà on es troba insegur, l'aigua, el mar.

Ho ha fet encara que fos, a voltes,

Santuari de la Mare de Déu de la Cisa (foto Teresita Torres)

Mare de Déu de la Cisa

amb una fe una mica de conveniència, ja que és de sobres sabut que quan hom es troba en greus problemes, siguin de l'indole que siguin, allò que popularment es diu veure's amb l'aigua al coll, que en el cas dels mariners a la majoria dels casos no és cap metàfora, sinó un fet ben real, sigui creient o no, cerca en el més enllà, en la divinitat, als qui ell creu éssers o forces superiors, el que la seva ment humana no sap com resoldre.

Les creences dels homes de mar masnovins no foren diferents de les d'altres indrets, només deuria potser canviar el nom del sant a qui dirigien llurs peticions.

Entre les devocions més arrelades entre la marineria de la nostra vila o, si més no, des que en tenim constància oral o documental, han estat a la Mare de Déu de la Cisa i a Sant Antoni de Pàdua. En la primera, el seu profund arrelament crec que és degut sobretot

Sant Antoni de Pàdua

a la proximitat de la nostra vila amb el santuari. Santuari mariner per excel·lència de la nostra comarca i, per tant, és un fet del tot usual. Però el segon, el sant de Pàdua, ciutat del Venetto, a la Itàlia del nord-est, deuria ser un arrelament que deuria calar molt profund al Masnou, tant entre els marins de pesca o cabotatge com entre la població, en aquest cas, sobretot la femenina.

Aquí m'atreiria a deixar anar una hipòtesi d'aquest arrelament masnoví, que podria ser degut al fet que el sant va viure una part molt important de la seva vida, a l'edat mitjana, a Tolosa de Llenguadoc, per tant a Occitània (dins l'estat francès), i, tenint en compte que l'origen de molts dels marins del Masnou era occità, com fou el dels Millet, Maristany, Estaper, Pagès, Censat, etc., podria ser que, en venir a Catalunya la majoria cap al segle XVII, haguessin incorporat llur fe al sant de Pàdua entre nosaltres.

També el trobem al món de la burocràcia, en aquest cas marítima, com fou el cas de les patents de sanitat, mena de salconduits necessaris per poder navegar i comerciar amb altres indrets, on es pot veure la influència de sant Antoni al Masnou, com comentarem més endavant.

Quant a les supersticions, que al Masnou també n'hi deuria haver, ja que encara n'hi ha als nostres dies, com a tot arreu, han quedat, en ser un fet molt personal del qual no es deixa constància documental com en el cas del fet religiós, molt poc conegudes. Les supersticions sempre han quedat, pel fet esmentat, més soterrades o, millor dit en el cas que ens ocupa, en tractar-se d'un tema mariner, podríem dir que deuriem quedar al fons del mar. El que sí ha quedat entre els masnovins actuals, tot i que el temps es cuida d'anar-ho diluint, són un bon grapat de mots mariners dins el nostre lèxic, que sovint diem sense ni adonar-nos-en.

Un d'ells és quan els masnovins, en anar a agafar el tren, sobretot fa uns anys –ara, com deia, s'ha perdut bastant– deien o diuen “*mus embarquem*”. I si hom fila més prim encara, aclareixen si ho fan a *proa* o a *popa*,

Exvoto de la Cisa

segons si agafen el tren al primer o darrer vagó.

També es deia “*passem un quinoci*” quan es passava un trasbals important. Un altre era dir “*fem baldeiu*”, per dir que fan neteja general, com la que s'acostumava a fer per la Festa Major i per Nadal. N'hi ha d'altres, però ens allargariem ple.

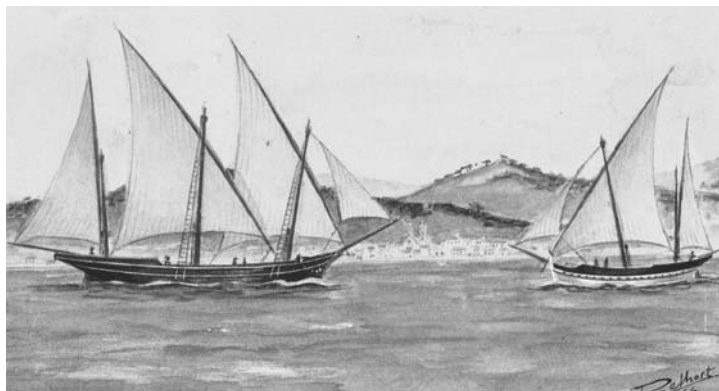
Ara ja, cenyint-nos a les devocions, la que primer abordarem serà la de la devoció popular a la Mare de Déu de la Cisa, aquest conegut i popular, per diverses raons, santuari maresmenc. I ho farem amb un relat, mig a cavall de la història documentada i l'altre mig com una mena d'assaig històric, basat en les hipòtesis que va apuntar al seu temps, per mitjà d'un estudi, un il·lustre mataroní del segle XVIII, en el qual feia recular el seu culte fins al món hel·lènic.

La primera part, la documental, ens diu que el santuari de la Mare de Déu de la Cisa està documentat des del

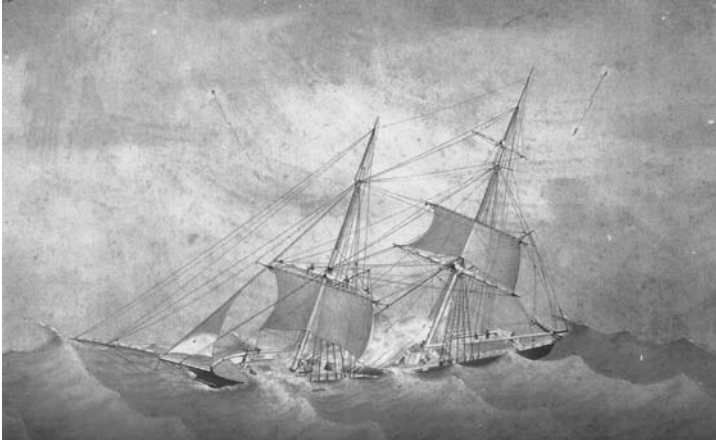
1408, encara que el primer edifici de què es té constància data del 1543; però el mot Cisa apareix per primer cop en un document de l'any 995, per tant ara en fa mil catorze anys. Es troba a prop del mas Cisa, del qual pren el nom, casa d'on era la pastoreta que va trobar la imatge, fet usual en la majoria de llegendes referents a les marededéus trobades.

Tot i que la primera data documentada que hem vist és la de 1408, en recents excavacions arqueològiques, fetes amb motiu de les reformes previstes i efectuades dins l'església del santuari l'any 2002, s'hi trobaren restes d'un temple romànic, per tant, anterior a l'esmentat del segle XVI, el qual seria del segle XII.

Aquest santuari del segle XVI fou cremat el 1713 per les tropes borbòniques, que tantes coses cremaren o destruïren, tant a la nostra comarca com a tot Catalunya i a la resta dels antics països de la Confederació

Barca de mitjana a la platja del Masnou

Vaixell masnoví en alta mar passant un "quinoci"

Catalano-Aragonesa; se'n salvà tan sols la imatge gòtica.

El 1759 fou edificat de nou, per tornar a cremar-lo el 1936, aquest cop pels anarco-sindicalistes; per sort es tornà a salvar la imatge, però desaparegueren, o bé cremats o bé per robatori, la majoria dels exvots que al llarg del temps hi havien dut els mariners del Baix Maresme uns gran quantitat dels quals havien dut els mariners masnovins, fet proporcional al gran nombre de capitans que tingué el Masnou envers els d'altres poblacions de la comarca.

El culte a aquesta Mare de Déu no sols fou mariner, ja que també fou invocada per a guariments de tota mena, i també molt especialment per les dones que desitjaven tenir fills, o sigui per a fertilitzacions, ja que aleshores no existia l'avançada tècnica mèdica actual i havien de recórrer a les creences.

Quant a la part hipotètica, la sabem, tal com he dit, pels escrits que deixà el Dr. Antoni Puigblanch, un savi mataroní que va viure entre els segles XVIII i XIX, el qual, a començaments d'aquest darrer, va dir que havia trobat elements clàssics en el nom i el culte a la Mare de Déu de la Cisa. Creia que el nom Cisa derivava de Circe, la famosa feïllera de l'Odissea homèrica, lligada a l'heroi clàssic Ulisses, al qual facilità el descens a l'Hades on residien els morts. També Circe va oferir a Ulisses i a la tripulació de la seva nau, per emborratjar-los i aprofitar-se'n, el vi de Pramni, nom del qual ell creia que podia provenir el de l'actual Premià.

Sembla una hipòtesi un xic fantasiosa,

però, com diu la dita, de més verdes en maduren. Si més no, si alguna cosa d'aquesta hipòtesi lliga amb la tradició marinera del santuari és que Ulisses fou navegant, per força, durant molt de temps. I per altra part, els noms esmentats pel doctor mataroní tenen una certa versemblança amb els nostres; per tant, amb el temps i noves aportacions que poden sorgir, Déu dirà.

I ara, seguint amb el tema d'aquestes històries i després d'aquesta llarga introducció referent a la Cisa, vegem quina fou veritablement, per mitjà dels exvots, aquesta devoció mariana dels nostres marins.

Al santuari, abans de la crema del 1936, hi havia 186 exvots mariners, 91 dels quals corresponien a gent masnovina. que els havien portat al santuari,

en agraïment a tota mena de peticions fetes als moments de perill en alta mar, tot i que el major nombre d'aquests, com és natural, corresponia als de salvaments per naufragi. Invocació que feien, com he dit, al moment de trobar-se en perill de mort al bell mig de les mars i oceans, i que, si se salvaven, pintaven ells mateixos o feien fer per un pintor professional, tot i que eren més abundants els primers, fet pel qual donaven un aire molt més natural a aquestes petites obres pictòriques, alhora que més sincer, de l'agraïment per la sol·licitud que els havia estat concedida. També hi havia, tot i que en menor quantitat, exvots representant naus en miniatura.

D'aquests exvots masnovins de la Cisa, el més antic correspon a l'any 1689 i fa referència a la proesa del mariner Joan Sala, el qual amb la seva nau va sortir victoriós en la lluita contra uns pirates holandesos.

Un altre, però del segle XVIII, portava una inscripció que deia així: "*Sucsef a Joan de Masnou, any 1723, en una batalla contra un corsari Turch*".

NOTES

1-Conferència donada al MUSEU MUNICIPAL DE NÀUTICA DEL MASNOU, dins el cicle de conferències "Supersticions i creences populars marineres", que fa LA MAR DE MUSEUS, i organitzen Museus Marítims de la Costa Catalana, el dissabte, 19 d'octubre del 2002.

Les sirenes d'Ulisses

GUINGUETA MENYO'09

A la platja d' Ocata, dia i nit, 626 711 437

PROGRAMACIÓ ESTIU 2009 "LES NITS LLATINES DE LA GUINGUETA"

2 DE JULIOL
8 PUNTO G Musica llatina

9 DE JULIOL
CLUB DEL RITME
ALL STAR Rumba Catalana

16 DE JULIOL
JIMMY JENKS QUINTET
Latin/Funk

23 DE JULIOL
DELTA POWER TRIO
Reggae/Rock

30 DE JULIOL
MARC AIZA GRUP
Jazz/Funk / Hip Hop

6 D'AGOST
CLUB DEL RITME ALL STAR
Les cançons de l'espectacle
LA HISTÒRIA DEL RITME
INTERMINABLE

13 D'AGOST
JIMMY JENKS QUINTET
Latin/Funk

20 D'AGOST
CLUB DEL RITME
ALL STAR
Rumba Catalana

27 D'AGOST
8 PUNTO G Musica llatina

CADA DIJOURS DE
JULIOL I AGOST A
LES 11 DEL VESPRE

Talleu i feu-nos-ho arribar per correu o personalment al carrer Dr. Agell, 9 - 08320 el Masnou

Vols fer-te soci de Gent del Masnou?

**GENT
DEL MASNOU**

GENT DEL MASNOU Dr. Agell, 9 · 93 540 39 29 · 08320 el Masnou
Correu electrònic: gentmas@suport.cat · www.gentdelmasnou.cat

SOL·LICITUD D'ADMISSIÓ DE SOCI

Nom i cognoms:

Adreça: Telèfon:

Adreça electrònica DNI:

Noms i cognoms cònjuge/parella:

Quota anual 2009: 30,50€ (Revisable anualment amb l'IPC)

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Autoritzo el pagament de les quotes de Gent del Masnou amb càrrec al meu compte / llibreta:

Banc / Caixa **Adreça**

Núm. de compte / Llibreta Entitat / oficina / D.C. / **núm. de compte**

Signatura del sol·licitant

El Masnou.....de.....de.....

Cròniques exposicions

“XI MOSTRA D’ETIQUETES DE VINS I LICORS”

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Aquesta *XI Mostra d'Etiquetes de Vins i Licors* ha estat dedicada a “SENYORES” i ens l’ha deixada per a l’ocasió el col·leccionista Emili López, de Barcelona.

Com el seu títol indica, abans de la present ja se n’havien fetes deu més; aquestes però, les havia realitzat un altre gran col·leccionista, Antoni Mestre i Capcir, al qual agraïm des d’aquestes pàgines la inestimable col·laboració, bon gust i predisposició. Des d’ara i periòdicament seguirem amb aquestes mostres, que no són solament de col·leccionisme, sinó que són una expressió de cultura, per tal com en les etiquetes no sols s’hi reflecteix una marca i una publicitat, sinó també unes modes, costums i també la mà dels artistes que les creen.

A la que hem tingut des del 30 de maig al 19 de juny del present hi ha hagut 217 etiquetes presentades en 20 quadres. Una digna representació de l’evolució de la publicitat de diferents marques de vins i licors a les diverses èpoques representades.

Agraïm, doncs, de nou al col·leccionista Emili López la seva inestimable col·laboració i l’emplacem per a una nova mostra, que no dubtem que aportarà una nova facetat cultural a la nostra Sala d’Art i a la vila del Masnou.

Avançada de dues exposicions commemoratives... 1909–2009.

CENTENARIS DE...

“LA SETMANA TRÀGICA” I “Vè CONGRÉS D’ESPERANTO”

Aquesta mostra de commemoració històrica, la podreu veure en una sola exposició conjunta d’ambdós centenaris a la nostra Sala d’Art del 18 de juliol al 18 de setembre, amb el parèntesi de les vacances; restarà tancada, doncs, des de l’1 d’agost al 4 de setembre.

Aquests dos fets històrics d’aquell estiu del 1909 s’esdevingueren:

LA SETMANA TRÀGICA del 26 de juliol a l’1 d’agost; i en fou la causa la lleva de soldats per anar a lluitar al Marroc pels interessos colonials espanyols. La gran majoria d’aquesta lleva de soldats reservistes fou a Catalunya i molts d’ells eren casats i amb fills. El resultat foren els aldarulls que trasbalsaren Barcelona durant una setmana, aldarulls especialment antimilitaristes i anticlericals, dels quals resultà la destrucció de 80 edificis religiosos i en fou el balanç de víctimes de 3 morts i 27 ferits entre les forces d’ordre, i de 75 a 100 morts i centenars de ferits entre la població civil. A més, es necessitava un cap de turc per fer-li pagar els plats

trencats i el trobaren en el pedagog allelenc Francesc Ferrer i Guàrdia, que havia fundat l’*Escuela Moderna*, un sistema d’ensenyament avançat, a criteri de les classes “benpensants” i religioses, i fou executat a Montjuïc després d’un d’aquells judicis sumariíssims als quals ja s’entra condemnat.

Vè CONGRÉS D’ESPERANTO es va fer també a Barcelona del 5 a l’11 de setembre; i la ciutat es va convertir aquells dies en la capital mundial de l’Esperanto i en resultà un gran suport per a aquest moviment, no sols a la capital sinó a tot Catalunya.

Aquest idioma, que volia ser universal i que potser hauria resolt molts problemes de comunicació si s’hagués arribat a implantar a nivell mundial, va viure en aquells anys una gran empenta i predicació, especialment de grans personalitats de la cultura. Al nostre país, entre d’altres, van escriure en esperanto el gran poeta i escriptor Carles Riba, que en féu diversos poemes; i els que semblen ser els primers escrits en català sobre l’esperanto foren fets pel pare del pintor Salvador Dalí, el notari figuerenc. Tot i que la introducció de l’esperanto al nostre país ho fou pels comtats del nord, a la vila de Ceret, també es va publicar, a banda i banda del Pirineu, una revista *Espero de Katalanjo*, que, tot i que només en sortiren tres números, va comptar amb 22 membres a Perpinyà, 21 a Barcelona, 13 a Ceret i 3 a Manresa.

Ambdues mostres en una sola exposició comptaran amb material gràfic i documental original. Postals, revistes, retalls de diari, etc. d’aquells moments

tràgics per una banda i esperançadors per l'altra, però que ens mostraran l'una les malvestats que es portaren a terme i l'altra, com era la Barcelona d'aquell temps.

Una mostra que cal que no us perdeu. No sempre es pot comptar amb documentació original de l'època i, a més, en imatges. Ja és ben sabut allò que es diu que una imatge val més que cent (o mil) paraules.

Us hi esperem entre el 18 i el 31 de juliol i entre el 5 i el 18 de setembre.

Cròniques DE LA PRESENTACIÓ DELS LLIBRES:

“VALORS PER CRÉIXER” i “EL GRAN LLIBRE DELS CONTES AMB VALORS”, d'Esteve Pujol i Pons.

Per Joan Casals

El 23 de maig passat, a la nostra seu social, vam tenir el goig de presentar aquests dos llibres a l'entorn dels valors, entesos com a aquelles especificacions intrínseques de la persona humana que l'ajuden a créixer i viure harmònicament amb si mateix i amb els altres.

A la taula de presentació hi havia Jesús Araújo, en representació de l'editorial Parramón, Josep Villà i Soler, psicòleg clínic i membre del Grup Fills (per a l'educació), substituint Maria Carme Giraló i Rosés, pedagoga, que excusà la seva presència a causa d'un entrebanc clínic de darrera hora, i l'autor dels llibres, Esteve Pujol i Pons.

Seria molt llarg detallar les diferents i interessants intervencions dels presentadors, motiu pel qual utilitzarem unes breus ressenyes de les paraules que ens adreçaren durant l'acte:

Així Josep Villà inicià la seva intervenció llegint les paraules que havia preparat Maria Carme Giraló, amb aquesta cita: *“Els nostres joves d'ara estimen el luxe, tenen pèssims modals i desdenyen l'autoritat; mostren poc respecte pels seus superiors i preferixen la conversa insulsa a l'exercici; els joves d'ara són els tirans i els servents de les seves llars: ja no s'alcen quan algú entra a casa seva; no respecten els pares, conversen entre si quan estan en companyia dels més*

grans, devoren el menjar i tiranitzen els mestres” (Sòcrates, segle IV abans de Crist)... Sorprenent cita, que demostra que els “mals” del jovent ja vénen de lluny i no són pas exclusius dels nostres joves d'avui.

Per la seva part, l'autor, Esteve Pujol, amb la seva habitual destresa comunicativa, destacà diferents aspectes d'ambdós llibres, intencionadament pensats per ésser utilitzats com a eines per als pares en la difícil tasca d'educació dels fills. Entre moltes altres coses sucoses digué:

“Hem d'informar, hem d'exhortar, hem d'animar, hem de premiar, hem de reprendre, hem de fer pensar, hem de responsabilitzar, hem de fer exercitar, hem d'habituar... però sobretot, hem d'oferir exemples viscuts...”

“El valors no s'eduquen, s'ensenyen; som un aparador d'on cadascú escull allò que més li plau i més el conveng;

la xerrameca del venedor pot allunyar-ne, enfastiguejar, el possible comprador”...

“Educar no vol dir predeterminar, vol dir influir i prou. Un educador és un ésser lliure que vol influir honestament en un altre ésser lliure perquè sigui més lliure: Déu n'hi do!...”

En la introducció del llibre *Valors per créixer*, hi llegim: *“Com a pares i educadors hem de proporcionar recursos, posar els fonaments per construir la seva personalitat, tot establint unes bases per tal que puguin sobreviure en un món global i en constant evolució”.*

Doncs sí, aquest és el gran repte dels pares i educadors i hem d'agrair a l'amic Esteve Pujol la seva aportació i guiatge per fer més planera aquesta tasca.

Que sigui per molts anys.

Cròniques

La coral Xabec torna a cantar per la Festa Major

Per Esteve Pujol i Pons

La parròquia de Sant Pere plena com poques vegades; bancs, cadires i gent dreta. Quin goig! A fora hi feia molta calor; a dintre, força, val a dir.

El concert d'enguany va començar amb un to molt festiu *Ton pare no té nas* (trad.mallorquina/harm.Baltasar Bibiloni); potser sí que *ton pare no té nas i ta mare és xata*; però, al concert d'aquest vespre, ni li va faltar nas ni va ser xato: va ser un concert de Festa Major i dels bonics! Ep, que tots els que fem intentem que ho siguin; si ho aconseguim o no, són les espectadors i oïdors qui ho valoren. Però, vaja, molts hi tornen cada any; bon senyal! Sí, va ser una cantada de Festa Major de Sant Pere amb tots els ets i uts: refrescant, alegre, amb uns brins de nostàlgia. La Festa Major, perquè sigui Festa Major, ha de tenir un regustet de cosa de sempre.

Va ser un concert perquè el somriure no se n'anés dels llavis ni la brillantor, dels ulls. I em fa tot l'efecte que ho vam aconseguir.

A la primera part, que acabàvem d'encetar, vam fer una volteta per casa. I quan dic per casa vull dir Països Catalans, i vull dir sobretot, el Masnou. Només calia fer una ullada al programa i ja se'n podia adonar tothom.

I vam continuar cantant cançons nos-

tres, de les que no volem oblidar mai.

La Raimundeta (cançó-dansa tradicional d'Artesa de Segre / harm.Pau Castanyer). *La Dama de Mallorca* (trad.mallorquina / harm.Baltasar Bibiloni). *El cantaire del Masnou "Vals de les Pepones"* (Joan Costa). *La Rondalla de les ones* (F.Ramentol / G.Maristany / M.Llagostera). *Les cabòries d'en Peret* (F.Ramentol / G.Maristany / M.Llagostera). *Entre els salzers* (A.Castells Casas / M.Llagostera). Aquestes tres darreres, rescatades de la música popular masnovina.

A la segona part sí que vam sortir de casa, mar enllà i mar ençà; que en sabem el masnovins de mirar el mar! La vista ens arriba fins a Amèrica i fa la volta al món. Com les cançons que vam cantar.

Amors poètics, amors somiadors la primera *Sobre l'arc de Sant Martí, quan tot el món és un desgavell...* (*Over de rainbow*. Harpurg-Arlen / M.Llagostera). Amors humans, amors arravatats la segona *Inhumanes, que, sense compassió, us burleu del nostre neguit...* (*Madrigal*. G.Fauré Op.35). Amors divins, amors eternals la tercera *Verb igual a l'Altíssim, la nostra única esperança...* (*Cantique de Jean Racine*. G.Fauré).

I és que Festa Major sense amors seria una pobra Festa Major!

I després... cap a Cuba falta gent!, amb els nostres capitans, els nostres indians; amb plaers i amb dolors; amb espavilats, que hi deixaven el cor -ai!, *La Reina del Placer* (X.Montsalvatge / A.Langrée) o *La niña criolla* (de *Punto de Habanera*. N.Luján / X.Montsalvatge); i amb herois, que hi deixaven la vida -*el nois de Calella, que varen morir al peu del canó...* (*El meu avi*. J.Ortega-Monasterio / F.Vila). Tres havaneres per escoltar-les, deixar-se endur, somiar, somriure.

El bis va ser *El meu avi*, però ara cantat per tothom. Una coneguda em deia, després del concert: *Jo també he cantat. Ei, em refereixo a "El meu avi"!*

La Montserrat Llagostera, que ens dirigeix a tots; la Bàrbara Llacay, que toca el piano com els àngels; tots els cantaires, que som dones i homes de molt bona voluntat, vam desitjar de la millor manera que sabem una Bona Festa Major a tothom!

Feia molta calor, però diria que tothom sortia content de la cantada.

Tot això passava al vespre del dissabte 27 de juny.

Cròniques

La Coral Xabec grava

Per Esteve Pujol i Pons

Ep!, quan sentim això de gravar ja ens imaginem que ens referim a gravar per a Hisenda. No, no; em refereixo a gravar música, cançons, melodies.

Resulta que el Centre de Cultura Popular i Tradicional Catalana, del Departament de Cultura de la Generalitat, promou una col·lecció de discos compactes sota el títol *Les parles de ponent a llevant, de mestral a migjorn*. Aquest és el volum 3 *Cors Catalans*.

Ja sabem que totes les llengües del

món, totes, es parlen en molts dialectes i subdialectes. Les llengües són una abstracció de les varietats fonètiques, morfològiques, sintàctiques, lèxiques dels qui la parlen. I a la llengua catalana li passa el mateix. Quina manera millor de subratllar-ho que recollint testimonis orals dels territoris de parla catalana? Doncs això és el que va fent aquesta col·lecció. Van confiar aquest encàrrec al Moviment Coral Català.

Van triar l'*Orfeoó Andorrà*, el *Ressò de l'Arbós del Penedès*, l'*Estel de Gironella*, el *Mestral de Reus*, la *Coral del Matarranya* i la *Coral Xabec del Masnou*. I n'estem sanament cofois! I qualsevol reconeixement a la Coral és un reconeixement a la vila del Masnou, segur que sí.

Aquesta elecció suposa bàsicament dos compromisos per dur a terme. En

primer lloc, que cada coral gravi tres cants populars en un disc compacte. I, en segon lloc, una actuació conjunta de tots aquests cors al Palau de la Música Catalana, prevista per a la tarda del 29 de novembre, on cada coral cantarà els cants enregistrats i un cant comú de cloenda.

Com podeu veure, la cosa fa molt de goig. El diumenge 31 de maig a les 10 del matí, ja ens teniu a tots, directora i cantaires de la Xabec, als estudis *Capital Sound* de Barcelona per gravar-hi tres cançons del patrimoni masnoví, que la Montserrat Llagostera està recuperant de l'oblit i arranjant-les per a quatre veus: *El cantaire del Masnou –Vals de les Pepones–* (Joan Costa); *Les cabòries d'en Peret –Schotichs humorístic–* (F.Ramentol-G.Maristany, 1917); *La Rondalla de les ones –Americana–*

(F.Ramentol-G.Maristany, 1901).

Hi vam posar totes les ganes, ja us ho podeu imaginar. I és que cantar amb públic que t'escolti és meravellosament motivador; però tenir les teves pròpies cançons en conserva, enllaunades que diguéssim, i escoltar-les al cotxe o en una estoneta de lleure a casa o com a música de fons, creieu-me que també és enormement gratificant. Saps l'esforç tens i exigent dels assajos, les hores una mica feixugues d'enregistrament i... el goig de sentir-te, que compensa tots el sacrificis anteriors. Les persones som així: ens consta l'esforç, però en gaudim dels resultats.

És la tercera vegada que la nostra coral aboca cançons en un compacte i us dic de debò que val la pena.

Aviat el podreu tenir a la mà... i a les orelles.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

La veu metàl·lica

L'altre dia, amb ocasió de voler fer una curta visita a uns amics que volia saludar, vaig trucar al seu pis per anunciar-me.

Un ding-dong em dóna fe que a dalt ja ha sonat el truc.

Després d'un curt interval, per l'interfon una veu "robòtica", metàl·lica, m'avisa:

– *Vostè ha trucat al segon-primera.*

Ara no som a casa, però hi tornarem aviat.

Qualsevol forcejament en la porta,

balcó o finestres, compte!, posarà en funcionament l'alarma i avisarà tot seguit els mossos d'esquadra. Els veïns ja estan avisats. Vostè també. Torni un altre dia. Gràcies!

Premo el pulsador un altre cop. És divertit!

– Sí, sí, tornaré un altre dia.

El pare del pintor Dalí, l'exnotari sr. Salvador Dalí i Cusi, nat a Figueres, d'escoltar la peroració robòtica, ben segur que hauria dit: Coll...! -Ons, esp. d'una certa grandària, plural. (Tafaners, xafarderots, que tot ho voleu esbrinar.)

Pensaments profunds, tant, que no tenen cap "fons".

Els paraigües i les dones no s'assemblen pas gens, però haurien de fer-ho. Ells: Costen relativament ben poc.

Ocupen poc espai; no s'enfaden mai.

Són de fàcil manteniment.

Sempre, faci fred o calor, estan a punt. Els podries deixar oblidats en qualsevol lloc, sense passar obligatòriament pel jutjat.

També són un punt de suport o d'ajut.

La pena, la llàstima és que, per més que

te'ls estimis, mai no tindràs paraigüets.

Elles: No són pas les ombrel·les.

Són les nostres àvies, mares, espuses, filles, companyes o amigues que Déu ens ha donat perquè no era bo que l'home estigués sol i oblidés el paraigua cada dos per tres. Sort en tenim, d'elles, que amatents ens avisen: "Ves, que te'l deixes".

Articles de viatge

Pujo al tren a Ocatà; al Masnou ho fa un xinès, que em saluda cortèsament amb una lleu inclinació i un "buenas taldes" i pren seient al meu costat. Jo li corresponc deixant el llibre de poesia que estic llegint, "Flors del camí" del poeta masnoví Josep Pujadas i Truch, i incorporant-me lleugerament el saludo:

– Bona tarda–, tot creuant un somriure. Abans d'arribar a Monsolís treu d'una carpeta unes quartilles. Les examina acuradament, l'escriptura és per a mi inintel·ligible i ocupa més o menys un terç al bell mig de la pàgina.

Llavors goso preguntar:

– "¿También lee poesía?"

– "No, no, lista de plecios."

Prosaic, oi? Ells, però, van inventar la pólvora...

LA PASTISSERIA

FRESCA DE L'ESTIU

AMB TOTA LA GARANTIA

de les pastisseries del Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

pastisseria bomboneria

Font

Nova direcció

David Bertran

mestre pastisser

MMACDE 02

(Millor mestre artesà
xocolater d'Espanya)

Fem l'autèntica coca de Llavaneres

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Teià: Passeig de la Riera, 14 · T. 93 540 14 52

PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)

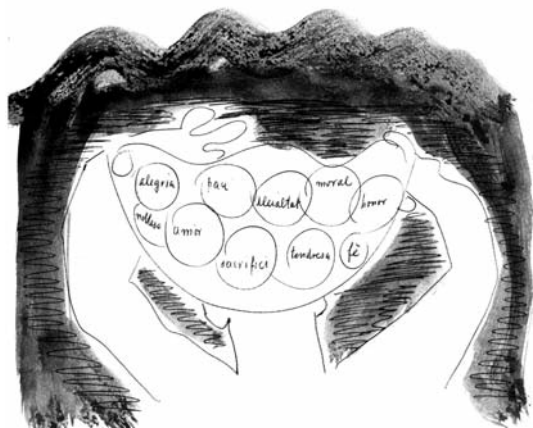
Músic, pintor i ceramista

Opim - Opisso, Ricard - Opuscle - Orat.

Opim.- Fèrtil, ric, abundant.

Que els nostres fruits de virtut, bondat i intel·ligència siguin un dia tan abundosos com els que ens dóna graciosament la natura.

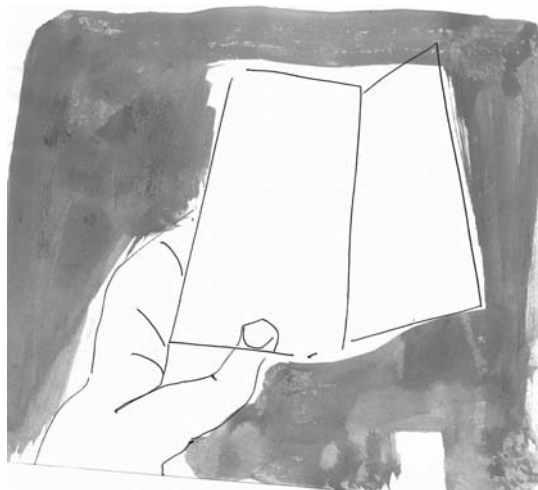
Opisso Ricard.- Dibuixant i caricaturista contemporani. Nat a Tarragona l'any 1880...

A part de l'extensa biografia que en fa l'Enciclopèdia que ens il·lustra, vàrem fer la seva coneixença en certa ocasió. Home tremendament vital i dinàmic, enamoratís com una criatura, gran i "xistos" com ell sol, graciosíssim contant els "xistos" eròtics propis de la seva època. El seu dibuix era el reflex de la seva persona, sempre viva i exultant.

Opuscle.- Obra literària o científica de poca extensió.

En l'opuscle hi pot haver l'obra gran i en el gran llibre la mínima literatura.

Orat.- Persona que ha perdut el seny o que en té molt poc.

És més suportable i més digne de protecció un orat que un "pillo".

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Sostres d'estels

Juliol. Nits d'estels o cometes. O de planetes, que retronen dintre dels nostres caps. De purgatoris, paradisos i inferns com els que proposarà Romeo Castellucci durant l'edició d'enguany del Festival Grec (www.bcn.cat/grec).

En aquest sentit, fugaç passa dintre del **Grec 09** l'obra

Girafes d'en **Pau Miró**

—que reprèn el tema de les

relacions familiars—

al **Teatre Lliure** (Espai

Lliure), del 2 al 5 de

juliol. Aquest mateix dia

2 enceten les represen-

tacions de Stokölm de

John Osborne, en una

adaptació de Miguel

Casamayor i Marc

Martínez, al **Teatre Borràs** (Plaça Urquinaona, 9) —fins al

dia 26. Homes i dones que es guanyen la vida amb unes

feines que no tenen res a veure amb el que ha estudiat? Sí,

en efecte. És una fenomenologia actual i ben abundosa.

Anells de Júpiter... Un llarg deixant proposa —seguim dintre

del Grec 09, ara des del 26 de juny i fins al 2 d'agost de 2009—

La Ruta blava, que adapta el quadern de viatges *La Ruta*

Blava: Viatge a les mars del Sud, de **Josep Maria de**

Sagarra (Barcelona,

1894-1961), que havia

estat publicat el 1964.

L'escriptor català arran

de la guerra civil espanyola

va marxar a París i

posteriorment viatjà a la

Martinica, Panamà i

Tahití. Es representa al

Teatre Romea (c/

Hospital, 51), amb direc-

ció de Josep Galindo i

dramatúrgia de Pablo

Ley.

Ens desplaçem, gravi-

tem cap a una altra

banda. A l'antiga (macro) **fàbrica Fabra i Coats** (c/ Sant

Adrià, 20; ben a prop de l'equipament cultural de Can

Fabra, al barri de Sant Andreu) dintre del IV Obrador d'estiu

de la Sala Beckett —l'habitual i anual trobada internacional

de dramaturgs emergents amb propostes de cursos, semi-

naris i lectures dramatitzades— podem anar a escoltar

diverses **lectures dramatitzades**. Per exemple, del 6 al 9

de juliol, a les 18, es llegiran textos breus nous de joves

autors europeus (Davide Carnevali, Jordi Faura, Catherine

Grosvenor, Marius Macevicius, etc.) i el divendres 10 de juliol, a les 18, Víctor Muñoz dirigirà la lectura d'*El cor d'un boxejador*, de **Lutz Hübner**. També dramaturgs nostres, del país, presentaran obres seves a la **Biblioteca Francesca Bonnemaison** (espai La Cuina; c/Sant Pere més Baix, 7), de franc, a les 20: **Marta Buchaca** (1 juliol), **Albert Mestres** (dia 15), **Raquel Tomàs** (dia 22) i finalment **Cristina Clemente** (dia 29).

Dintre de les Nits d'Estiu a **CaixaFòrum** (sala Auditori) el dimecres 22 de juliol **Marcel·lí Antúñez** ofereix una confe-

rència mecatrònica, la *Protomembrana*.

Tastareu el format de la *performance*, els entorns audiovisuals interactius i les interfícies dinàmiques. No sembla un viatge interestel·lar?

Una altra proposa,

per comprovar

la intensitat de l'amor i del

somni: a partir de l'1 de juliol, cada

dimecres i diumenge (21.30) a

l'Ateneu del Clot (c/ Muntanya, 16 bis) la companyia

Zerega hi representa *Danny i Roberta* de John Patrick

Shanley (New York, 1950).

Uns últims estels, que tornen al firmament: el **Teatre Tantarantana** reprograma *De música i d'homes*, d'**Helena Tornero**, amb interpretació d'**Anna Briansó** —fins al 19 de juliol. I per altra banda **Pep Bou** amb el seu *Rebufaplanetes* aterra al **Teatre Poliorama** fins al 24 de juliol, en un

espectacle apte per a tota la família: unida o des-

unida, petonegeu-vos i aneu-hi. La vida és

plena dels colors de les seves bombolles (gran-

ollerines) de sabó. Cal només voler fixar-s'hi.

petit café

V E N D A I D E G U S T A C I O

Gran selecció de cafès, xocolates i tes d'importació

**A l'estiu orxates, granissats, gelats, batuts
i suc tropicals a l'ombra suau de la plaça.**

Plaça d'Ocata, 5-7 · 93 540 08 66 el Masnou

Gaudeix de les nostres especialitats d'estiu en un ambient tranquil i relaxat

R E S T A U R A N T

PETIT CANIGÓ

MENÚS DIARIS · SERVEI A LA CARTA · MENJARS PER EMPORTAR
DILLUNS TANCAT

Santiago Rusiñol, 43 · Tel. 93 555 23 96 · El Masnou

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal d'anxoves i aperitius selectes

Selecció de productes per a grans paladars

Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port del Masnou

93 555 48 22 - 659 351 350

www.canrac.com

botiga on line

Endu-te'n el que vulguis envasat al buit

Mestres Villà, 101 · 93 555 16 64 el Masnou

Del 10 al 30 d'agost Vacances

Contes del Masnou

Per Josep Condeminas

LA "PERLA NEGRA"

Des que va tenir percepció de les coses, aquell mar, el trens i la carretera havien estat gairebé la visió més quotidiana d'en Pere Rosés, un bordegàs de catorze anys, invàlid des de la infància, presoner de la seva cadira de rodes i, encara que els pares el treien a passejar pel Masnou quan les circumstàncies ho permetien, no cal dir que passava llargues hores mirant llanguidament pel finestrall l'anar i venir dels trens o talaient amb uns prismàtics els vaixells que creuaven el Mediterrani. El pare no tornava de la feina fins a la nit i la mare sols s'absentava unes hores al matí per anar a comprar; és per això que va tenir un sobresalt quan van trucar a la porta de la seva habitació i, tot seguit, va entrar un home desconegut, un tipus estrany vestit amb una levita negra, una gorra de patró i lluint unes llargues patilles, semblava talment un personatge tret d'un antic daguerreotip.

– Pere, no tinguis por –va dir aquell desconegut amb un somriure tranquil·litzador.

– L'ha enviat la mare a fer-me companyia?

– Naturalment, i també m'ha dit que ets un gran aficionat als vaixells de vela i als gran viatges... Sabies que un avantpassat teu havia estat capità d'un vaixell?

– Sí, el meu rebesavi; encara que tinc entès que no va deixar gaire bon record a la família, ja que se'l considerava un aventurer que traficava amb esclaus.

– Bé, això va ser un fet esporàdic. La veritat és que vaig comerciar amb molts països i navegar per tots els mars amb la "Perla Negra", el meu vaixell de tres pals, fort i ràpid. T'hauria agradat venir amb mi.

– Insinua que vostè és el capità Rosés, el meu rebesavi?

– És clar, i no facis cas del que diu la família, mai no em van entendre. En realitat, una colla de desagraïts. Ben bé que no van fer escarafalls en heretar la meva fortuna; però, si ara he tornat és perquè sé que tu tens el mateix esperit d'aventura que jo.

– Però, jo no puc...

– Podràs, creu-me. Un dia jo vindré a buscar-te i junts navegarem amb la "Perla Negra" i t'ensenyaré les meravelles del món.

De sobte, en Pere va sentir una lleugera pressió a l'espatlla i va obrir els ulls.

– T'havies adormit, Pere –li va dir amb un dolç somriure la mare.

– Oh!, mare, he tingut un somni meravellós, tan real com si tingués aquí mateix el rebesavi Rosés explicant-me les seves experiències marines.

– Vaja!, aleshores ha estat un malson...

En Pere no va contestar, encara que va pensar que la mare havia estat una mica injusta amb l'avantpassat. Tampoc aquell somni no es va repetir. L'estiu es va acabar i la tardor va portar els primers freds. Feia dies que en Pere no es trobava bé i el metge va recomanar que es

quedés al llit per covar el refredat, però en Pere insistí que el vestissin i el posessin a la cadira de rodes, al costat de la finestra, com sempre. Era un matí gris, fred, poca gent transitant pels carrers... La mare traginava per la casa. En Pere va sentir una lleugera sensació de mareig; tancà els ulls i, lentament, va recolzar el cap a la finestra.

– Pere, desperta; he vingut a buscar-te. Avui és el dia.

Sobtadament, en Pere va obrir els ulls i va veure el capità Rosés, que amb un somriure li allargava la mà, que ell va agafar, i es va aixecar sense cap dificultat.

– Puc caminar! –va cridar en Pere, astorat i amb llàgrimes als ulls.

– És clar! Ja res no et lliga a aquesta vida terrenal, que t'ha fet patir. Mira el teu cos material, sembla que dormis. Ara ja ets un esperit lliure com jo. Mai més no patiràs fatigues ni malalties. Gaudiràs de plena llibertat i junts recorrerem tots els oceans i els països exòtics en què tant has somniat. Mira, allà ens espera la "Perla Negra" –va dir assenyalant un imponent veler ancorat enfront del Masnou– i la tripulació t'ha preparat una gran festa de benvinguda.

– Una festa per a mi? –va dir amb el rostre transfigurat per l'alegria.

– Naturalment! –s'expressà amb èmfasi–; la que correspon al rebesnét del gran capità Rosés.

SUBMINISTRAMENTS ELÈCTRICS
I FONTANERIA

S.E.F.

Vicenç Linares

Joan Llampallas, 25
93 555 95 62

Ametllers, 12
93 555 83 91

TAPES - MONTADITOS - TAPES - MO
TAPES - MONTADITOS - TAPES
MENUS AL MIGDIA - MENUS AL MIG
MIGDIA - MENUS AL MIGDIA - MENU
ESMORZARS - ESMORZARS - ESMO
ESMORZARS - ESMORZARS - ESMORZARS

canary

TAPES

Av. Joan XXIII, 110
El Masnou
(Antic Tapeo)
93 555 93 02

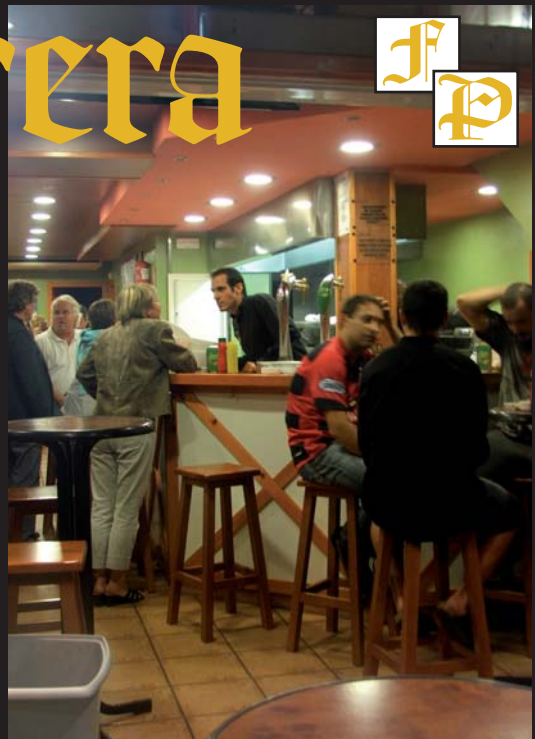
Frankfurt Parera

Prat de la Riba, 98
93 555 78 94

VINE'NS A
CONÈIXER. SOM AL
CAMI RAL D'OCATA

AL MIGDIA MENÚ
PARERA.
INFORMA-TE'N

ATENEM COMANDES PER
TELÈFON

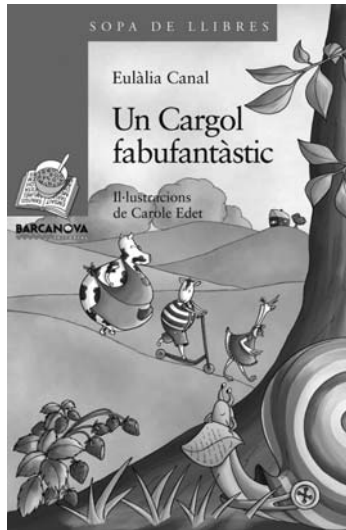
Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Un cargol amb problemes

En llegir *Un Cargol fabufantàstic* (1), el darrer llibre de l'Eulàlia Canal (Granollers, 1963), m'adono que, com en obres seves anteriors, el protagonista de la història és un ésser amb problemes: a la primera narració marxa de casa perquè està convençut que no l'estimen ni mica (p. 13); però és que a la segona narració, solucionats els problemes amb l'entorn diguem-ne familiar, n'hi sorgiran de nous, en aquest cas en l'entorn escolar (p. 65). En tots dos casos, i com a bona psicòloga que és, l'Eulàlia farà que els problemes se solucionin de l'única manera possible: parlant-ne. El protagonista ho deixa ben clar en una de les seves cartes: "El pitjor de tenir entrebancs és no poder-los explicar a ningú." (p. 71). El tema fonamental d'*Un Cargol fabufantàstic*, doncs, torna a ser un tema recurrent en l'obra de l'Eulàlia Canal: la solitud, la por, la dificultat de relacionar-se amb l'entorn; un tema ben universal i que trobem en milers d'històries d'arreu. Per què ens interessa? Per què ens emociona, si diem que és una història narrada milers de vegades? Doncs precisament per la manera com la narra; perquè és una obra literària amb tots els ets i uts. Recordem que en una obra literària tan important és allò que es diu, com la manera com es diu. I aquí rau l'encert de l'Eulàlia: l'autora, com en obres anteriors, torna a fer gala del seu domini de la llengua, de la seva preocupació per l'estil, de la seva passió per la literatura.

No em puc estendre en exemples. Ja els anireu descobrint a mesura que aneu llegint l'obra. Però bé n'hauré de donar alguns. Pel que fa a la llengua, en vull

destacar sobretot la riquesa, la precisió, la facilitat amb què usa registres diversos i, sobretot, la capacitat creadora de paraules, de jocs lingüístics: per exemple, el mestre nou, el que des del primer dia es converteix en un nou problema per al Cargol, és diu Popòtam Tipàtic. El nom ja és una troballa, però és que a més es fa seguint la més pura tradició catalana d'escurçar els noms per darre (recordeu Ció, Quim, Cesc...).

De l'estil n'hauria de posar tants exemples! Em limitaré, però, a demanar-vos que us fixeu en l'estructura: clara, senzilla, assequible als lectors infantils, però absolutament lligada a la tradició literària, basada en el número tres, que clarament es correspon a la presentació, el nus i el desenllaç, com ja queda clar fins i tot a l'índex (p. 9). Però sobretot voldria que us fixéssiu en els recursos literaris que utilitza, tots també d'allò més populars i, doncs, assequibles als infants: les comparacions, les exageracions, els paral·lelismes...; però

sobretot en les insinuacions, que resol de vegades amb perífrasis o circumlocucions (els millors exemples els trobem a les cartes de la Cabra), de vegades amb metàfores que esdevenen al·legories i tot. Sempre a l'abast del lector, per molt que els termes ens puguin semblar inabastables. Pel que fa a l'ús de metàfores, els millors exemples els tenim en les cartes del Cargol. Permeteu-me'n un: "Ara tinc un botó negre a la gola, una formiga a la banya i una dent de camaleó a la cua." (p. 65). El jove lector de seguida s'adona que no hi té físicament tots aquests éssers o objectes enclastats al cos, sinó que només els hi té en sentit figurat; però de seguida els relaciona amb els causants dels problemes. Però l'Eulàlia va una mica més enllà, i la metàfora la fa créixer, la continua utilitzant al llarg del text, i per això m'atreveixo a dir que esdevé al·legoria i tot: "Ja no tinc la formiga a la banya ni la dent de camaleó a la cua, però el botó es fa gros i gros." (p. 83). I encara em queda parlar de la passió per la literatura, ben present en totes les obres de l'Eulàlia. Aquí, la trobem en l'ús de la tradició popular, sobretot en el subgènere triat, el de les faules: aquelles narracions en què els animals apareixen totalment personificats i actuen com si fossin éssers humans (les il·lustracions, magnífiques, de la Carole Edet, en són la millor lectura, el millor reflex). No cal dir que l'Eulàlia tampoc no oblida l'altra característica fonamental de les faules: l'ensenyament o moralitat final. Aquí ben present, com hem dit suara mateix: parlant (o escrivint en aquest cas) la gent s'entén!

(1) Eulàlia Canal. *Un Cargol fabufantàstic*. Col·lecció "Sopa de llibres", 161. Editorial Barcanova, Barcelona, 2009. 103 pàgines. Il·lustracions de Carole Edet.

Concurs

Qui és aquest personatge?

Nota per al concurs: qui és aquest personatge?: Per canvi de residència del promotor del Concurs, Sr. Antoni Ferrero, aquest mes no presentem cap nou personatge. Seguirem el Concurs en el proper butlletí de setembre.

SOLUCIÓ DEL MES PASSAT: JOAN ORÓ I FLORENÇA

GUANYADORA: TERESA ANNA MURIEL GALÁN

Exposicions

Fins al 10/7

"FIGURA HUMANA", pintures de Fina Peig

De l'11 al 31/7

"CENTENARIS DE LA SETMANA TRÀGICA I DEL VÈ CONGRÉS D'ESPERANTO"

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 7 a 9 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dime. 8 de juliol. **Agost, vacances.** Dime. 9 de setembre

Concert

IX MARATÓ DE VEUS LÍRIQUES

Diumenge 19 de juliol a les 7 de la tarda a Gent del Masnou

Direcció: MONTSERRAT APARICI

Llibres

Presentació del llibre "Diner fàcil"

Dissabte 25/7 a les 7 de la tarda a càrrec del seu autor Josep Fecundez

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

Curs d'iniciació a la Gaita Escocesa

Per a totes les edats, a tots aquells que pugui interessar aprendre aquest instrument.

No seran necessàries nocions de música, mètode tradicional

Curs trimestral un dia a la setmana
Començarà el 17 de setembre, cada dimarts de 19,30 a 20,30

Preu : 40 e.
socs 25 e.

Interessats podeu reservar plaça a:

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
Telf 93 540 39 29
Correu electrònic
gentmas@suport.org

Horari del local social
Feners de 18 a 21 hores
Festius de 12 a 14 hores

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Fan el meu cos de fusta i ballo sobre el meu cap, faig comptar aquell qui em tusta i encanto menuts i grans.

Resposta: Els polacs

A L'AGOST VACANCES

DES DE QUE JUGO A L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU HE APRENDIT QUE ELS "ADHUCS" NO ES POSEN MAI EN PLURAL!

CASUM LES CABÒRIES!

PERFECCIONA EL TEU POLAC !!

TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTÀS CONVIDAT!

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. AGELL, 9 (EL MASNOU).

Sortida dels tres pobles. 2009

Cada any em sorprèn el fet de trobar-me al punt de sortida amb tanta gent... sempre hi ha coneguts, veïns i veïnes, amics o familiars... però el que realment em sorprèn és pensar que hi ha tanta gent que no conec de res, potser de vista, que un diumenge al matí s'ha calçat les botes, s'ha posat una motxilla petita a l'esquena i s'ha disposat a fer una caminada compartida. Perquè el que realment m'agrada d'aquesta marxa és la companyia, la conversa distesa, el paisatge que de mica en mica t'omple els ulls de verd i de blau, el pendent que et recorda que els teus genolls ja no són el que eren, l'aire que porta olor de romaní, de fonoll, de farigola, la suor que a poc a poc regalima i que et fa conscient de l'esforç, les rialles i els crits de la quitxalla... i encara més gent que et saluda i somriu perquè per un matí tots perseguim

la mateixa fita. I després un agradable esmorzar i la tornada, amb la satisfacció d'haver viscut durant unes hores més a prop de la natura i et sents privilegiat per haver tingut la sort d'haver caminat al costat de persones.

L'any que ve, jo també hi vull ser.

A.V

Taller de Publicitat

...per un matí tots perseguim la mateixa fita.

...l'aire que porta olor de romaní, de fonoll, de farigola...

Fotografies i muntatges ▼ Taller de Publicitat

9, 17 de maig -quarta edició-

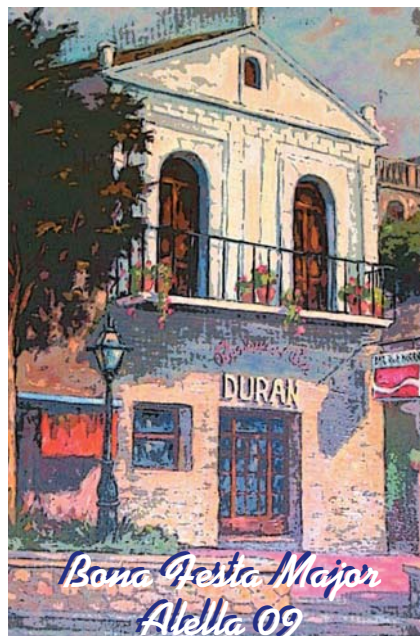
www.tufitfilm.es
**LABORATORI
 FOTOGRAFIC
 DE FOTO'S**
 Centre Fuji R. Villarrubia
 defotosrw@hotmail.com

**Tenim fotografies de
 la caminada**

Almeria, 27 • 93 540 42 26
 el Masnou

**TALLER DE PUBLICITAT
 DISSENY GRÀFIC**
 Lluís Valls Marí
 93 555 80 06

Restaurant

DURAN

(tanquem el dimecres)

Àngel Guimerà, 18 • 08329 Alella • 93 555 10 45

NO TANQUEM PER VAGANCES

**laBotigadel
 DURAN**

Menjar per emportar • Restaurant

Àngel Guimerà, 20 • 08329 Alella • 93 540 70 93

**CLUB DE TENNIS
 BARCELONA-TEIÀ**

Ramon Llull, 12 • 93 555 37 00 • Teià

**Fem campus i estades
 d'estiu tot el juliol, i del
 31 d'agost al 10 de
 setembre.**

**13 PISTES DE TENNIS
 3 PISTES DE PADLE
 PISCINA, RESTAURANT,
 LOCALS SOCIALS**

**Portes i automatismes
 Enric, sl**

93 555 93 88 Pregunti-ns

P. Buvisa. C/Indústria 14 • 93 555 93 88 • Teià • Port esportiu el Masnou, local 77 • 93 555 93 88 • El Masnou

info@automatismesenric.com / www.automatismesenric.com

Arran de sòl

Per Pledebuit

Estem en plena canícula i el magí no rutlla prou bé, li falta un bull, com a les guixes. Tot i que, a algú, li rutlli força. Com a un científic d'allà les mars, un Nobel.

Aquest bon home va fer uns estudis sobre medi ambient i en va treure unes conclusions que, a mitges, i potser sense saber-ho prou bé, els nostres ancestres més reculats, les primeres civilitzacions mediterrànies, ja utilitzaven, tot i que, com he dit, a mitges, ja que la contaminació produïda pel gas CO₂ encara no sabien que existia, ni falta que els feia de saber-ho. Aleshores encara anaven a peu, a cavall i amb carros, i aquests no contaminen.

El savi va dir que, si totes les cases (del món) estiguessin pintades de blanc, es reduiria una quantitat tal d'aquests gasos que seria l'equivalent al produït per tots els cotxes (del món) en onze anys. Sí, ho heu entès bé, **el que produeixen en 11 anys tots els automòbils del món.**

Refonoll, sí que n'és de grossa la notícia i, a més, fàcil de complir. Com deia, ja els nostres avantpassats ho deuriem fer, tot i no haver descobert aquests gasos ni tenir contaminació, però per alguna cosa ho devien fer, si més no per reduir l'escalfor que produeix el sol sobre els colors foscs.

Aneu per qualsevol poble antic, sigui de costa o d'interior, i veureu quin és el color dominant, si més no a les nostres latituds; això fins fa poc, ja que d'un temps ençà a la gent els ha agafat per pintar les cases amb colors més aviat pujats de to. I no en parlem dels arquitectes i decoradors, que, sense anar més lluny, al nostre Masnou en tenim exemples; cases fetes ara, amb façanes de color molt fosc, com de pissarra, o de colors pujats de to com: granat, marró, blau (fosc), etc. Això sí, després, potser tindran aire condicionat (bé, d'això molts en tenen i per comoditat); però que, si les cases fossin blanques, no hauria de funcionar tant, ja que el blanc escupa més la calor.

És ben be allò que sempre s'ha dit "roda el món i torna al born". I mai més ben dit, especialment a la nostra Mediterrània, on, a més del predominant (fins ara) color blanc, tenim un altre dels "descobriments" de les ments pensants de terres llunyanes, la nostra dieta. Dieta fins fa poc oblidada i, potser, menyspreada per pagerola i marinera.

Nosaltres, els quissos, com la majoria dels animals, especialment els autòctons, no els trasplantats de latitud, i aquests també als seus llocs d'origen, tenim les nostres pròpies defenses per a cada època. Per això, quan arriben les calors, ens despremем d'aquell pèl prim i espès que ens abriga en temps de fred, és el nostre color blanc.

Ara, però, veurem qui pot més, si les modes o la tradició; i si aquesta, quan els altres n'han descobert la utilitat, torna a prevaldre i ens retorna a l'ecologia natural, la que practiquem des de fa mil·lennis.

Apa, bup, bup.

La cuina de l'Antònia

GASPATXO DE SÍNDRIA

L'estiu és platja, sopar a la fresca i que no falti un gaspatxo ben fresc! Però, què us sembla si el fem un xic diferent?

Ingredients per a 4 persones:

1/2 kg de síndria, 1/2 kg de tomàquets madurs, 1 pebrot verd i 1 gra d'all, 4 cullerades d'oli d'oliva verge extra, 2 cullerades de vinagre balsàmic, 1/2 l d'aigua gelada, molla de pa i sal

Elaboració:

Trossegem la síndria sense pell ni llavors. Netegem els tomàquets i els pelem, el pebrot i l'all i ho deixem macerant a la nevera una hora. Un cop fred i macerat, hi afegim un bon raig d'oli d'oliva, l'aigua i la molla de pa i una mica de vinagre de Xerès al vostre gust. Ho triturarem tot amb la batedora.

Perquè quedi ben fi ho passem pel colador xinès. Rectifiquem de sal i servim molt fred i hi posem la guarnició com a pinxo.

Guarnició:

Síndria a cubs o, per ser originals, daus de poma o grans de raïm. Pebrot verd a cubs. Tires de pernil serrà Tomàquet a cubs o tomàquet "cherry"

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

R U C C I O

P.l. Marcel·lina Monteys, 1
08320 EL MASNOU

ARTECO

T e l é f o n / f a x : 93 540 39 06

C O N S

C O L O M É

TOT PER A LA TEVA MASCOTA

www.cancolome.com

Av. Kennedy, s/n ·
93 555 97 04
El Masnou

Eli Vinyals
Plata
complements
regals

P. de la Rib, 95
(Camí Ral d'Ocata)
93 555 62 41

Finques Puig S L
Serveis immobiliaris en general

API

Administració i venda
de pisos, cases i rústiques. Propietat
horizontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T
à n g e l t e n a
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE TEATRE CÒMIC

ple de Riure

EL MASNOU 2009

del 21 al 25 de juliol

A LA PLATJA, DAVANT DEL BAIXADOR D'OCATA

Organitza:

chaperons CÒMIC-TEATRE

Amb el suport:

Patrocina:

www.plederiuere.cat - tel. 93 555 17 44